

men jeg har ikke været vis paa at have det rette Løsl. Jeg skal nu i Henshold til disse Udtalelser tillade mig at anbefale snarere en Indskrænkning end en Udvidelse paa dette Omraade, og jeg skal derfor ogsaa støtte Mindretallets Forslag. Jeg kan nemlig ikke indse, at det skulde være særlig nødvendigt at bevilge 2,000 Rbd. til Gesandten i Wien i Anledning af Verdensudstillingen. Jeg tror ikke, at Gesandtskaberne i denne Vinter have været saa kostbare som meget ofte tidligere, blandt Andet af den Grund, at der har været megen almindelig Hof-sorg, og dette er, som bekendt, jeg vil ikke sige en billig Fornøielse, men dog en Omstændighed, som gjør, at man sparer. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om disse 2,000 Rbd. i Børdpenge kunne siges at komme Danmarks Industri til Nytte, og det er jo netop af Hensyn til den, at Udvalget har indstillet Summen til Vedtagelse. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes disse Børdpenge skulde komme Industrien tilgode. Hvis man vil sige, at en eller anden Udstillers, som ellers ikke vil faae Præmie, vil kunne faae den ved Hjælp af disse Børdpenge, saa er det muligt, at det kan ske, men en Præmie, der vindes paa den Maade, vilde jeg for mit Vedkommende helst være fri for (Køfod: Middags-gilder!) „Middagsgilder“ siger det ærede Medlem; ja, jeg under gjerne Folk en god Middag, men hvem vil den komme tilgode? Er det Folk, som selv have Raad til at spise en god Middag, eller er det Folk, som ikke have Raad dertil? Som sagt, jeg kan ikke engang stemme for Flertallets Indstilling, men jeg har i Sinde at stemme for Mindretallets Forslag. Det er imidlertid ingenlunde af et utidigt Knibert, at jeg gjør det, thi jeg skal med største Fornøielse stemme for, at de 2,000 Rbd. anvendes til Industriens Fremme, og jeg har derfor ogsaa paa andet Sted stillet Forslag i den Hensigt.

Winther: Jeg kan ganske slutte mig til den Betragtning, som er fremsat af Udvalgets ærede Ordfører, men der er senere fremkommet nogle Uttringer, som jeg vil tillade mig at inødegaa, og hvortil jeg vil knytte en lille almindelig Bemærkning. Det forekommer mig, at de Grunde, som Udvalgets ærede Mindretal (Bønløkke) fremhævede, vare af den Bessaffenhed, at man meget vel kunde tiltræde dem, hvis man overhovedet ansaa det for et Hovedpunkt at spare disse 2,000 Rbd., men vi Andre, som ikke have tiltraadt dette Forslag, have troet, at der var noget meget Mere, der maatte gjøres i denne Sag, og at det desuden var høist tvivlsomt, om det var billigt at negte disse Penge, saalænge Forholdene ere, som de nu ere. Det er dog ikke sagt, at enhver af de Gesandter, der troede i Statens Tjeneste, er en saa rig Mand, at han af sin egenomme har Raad til at betale ikke saa Lidt for den Gæde at beskæde en saadan Post, men dette sker virkelig for Dieblisset. Jeg skulde gjerne have været med til at

foreflaa meget betydelige Nedsættelser i denne Retning, hvis jeg havde troet, at Dieblisset dertil var kommen, men saalænge den almindelige Mening her i Landet ikke er kommen saa vidt, og saalænge Regjeringen staar paa det Standpunkt, som den gjør — at dømme efter dens Forslag — finder jeg det ganske overskødigt at gaa ind paa Mindretallets Forslag. En æret Læser har antydet, hvad der formentlig kunde sættes i Stedet for det Nuværende, men derpaa skal jeg ikke gaa ind, thi naar der ikke foreligger Forslag, som have praktisk Betydning, er det ikke værdt at opholde Thinget dermed. Jeg skal kun sige, at man, efter hvad vi have erfaret her i Landet, tør sige med Sandhed og uden at træde nogen Mand's Gæde for nær, at det, skjøndt vi have haft den Repræsentation, vi have haft, i Udlandet, er gaaet os meget ilde. Jeg tror, at det, ulykkeligvis for vort Fædreland, ikke er gaaet os et Haarsbred bedre, end om vi ikke havde haft den Repræsentation, vi have haft. Have vi ikke ogsaa idelig, naar der var Noget paa Færde, viist, at vi ikke ansaa vor Repræsentation i Udlandet for tilstrækkelig? Have vi ikke i de vigtigste og mest afgjørende Diebliske maattet sende Mænd til Udlandet i særlige Wrinder for at faae varetaget det, der var Dieblissets brændende Spørgsmaal? At heller ikke de gjorde noget Videre ud deraf, ligger maaske ikke hos dem, og jeg skal i alt Fald ikke gjøre mig til Dommer i saa Henseende, men jeg skal kun sige, at det altid er en vanskelig Sag at være Underhandler for en lille svag Magt. Jeg kommer i Overigt her til at tænke paa en Uttring, jeg for nogen Tid siden læste i en stor udenlandsk Avis, hvori der gaves en Beskrivelse af, hvad der forstaaes ved en Diplomat. Det er en i Udlandet ansat Mand, som har den Kommission at forføre 100—120,000 Franks om Aaret ved at give store Selstaber for de øvrige Landes Repræsentanter, men saasnart der er Noget paa Færde, sender man en betroet Mand, der afgjør Sagen saaledes, at den paagjældende paa Stedet værende Gesandt egentlig ikke veed Noget af, hvad Løsen er om. Det lader altsaa til, at man i de store Lande i Europa begynder at komme til den Anskuelse, at en fast Repræsentation ikke mere er det, hvortil der trænges, men er Noget, som tilhører en svunden Tid. Naar den offentlige Mening i Udlandet begynder at faae dette Anstrøg, er der saameget mere Grund for os til at tage under alvorlig Overveelse, om ikke Lidet kunde være kommen for os til at indrette os paa saadan Maade, at vi ikke uden Fornødenhed udgive disse Penge, og — jeg havde nær sagt paa Don Ranudisk Maade — lade, som om vi ere noget stort, skjøndt vi dog ere saa smaa. I Modsetning til, hvad der sagt af en anden Læser, som har ment, at vi skulde have Generalkonsuler, vil jeg udtale, at det jo ikke er sagt, at Generalkonsuler vilde faae Udgang til Diplomatiets, om de ogsaa vare fast bosiddende paa Stedet. Deri-